

## י"ח טבת ס"ט – ברית שילה-יהודה-ליב שאול – כפר חב"ד

סיכום שיעור הרב יצחק גינזבורג שליט"א<sup>1</sup>

[דרור הסביר את השם (קצרת): הילד נולד בחת"ת של יום "רביעי" דויחי – ברכת יהודה. הרגשנו שזה עדיין לא מספיק, וצריך עוד איזה שם. בשנים בלילה נפלה לאשתי הברקה שצריך לקרוא לו שילה – שמו של משיח (מארבעת השמות שלו בגמרא – מנחם, שילה, ינון, חנניה). התכונות בחיים שכל ילד מביא את מי שאחריו – שרה'לה את ישראל (שם דומה), ישראל שמעון את מ"מ (שנולד יום למחרת לג בעומר), ומתאים שמ"מ יביא את שילה (משמות משיח). גם ב"היום יום" של היום יש על "ואת יהודה שלח לפניו... להורת לפניו גשנה" (אנחנו כעת מדברים על לפתוח כולל ללימוד הלכה בהודו).]

למדו ניגון חדש (לכבוד הרך הנימול).

שיהיה הרבה הרבה מזל טוב, ובהצלחה לכל המשפחה המורחבת (שכולנו כאן המשפחה המורחבת) ולכל עם ישראל.

### א. שילה יהודה ליב החסיד

נאמר כמה מילים לכבוד הרך הנימול, שנקרא שמו בישראל שילה-יהודה-ליב, שיזכה להיות חסיד וירא שמים ולמדן, כמו שהרבי רוצה, שיפיץ את אור התורה והחסידות בכל רחבי תבל.

שמענו עכשיו מהאבא שיהודה הקטן נולד בחת"ת של ברכת יהודה. אחרי שנפל ברוח הקדש לאמא – הרי השם זה ברוה"ק של ההורים (ובאמת אנחנו מוצאים שאת רוב השמות בתורה נתנו האמהות, היינו שעיקר רוח"ק שייך לאמא, וגם את השם יהודה נתנה האמא – לאה אמנו) – השם שילה. מה שלא שמענו, אולי לא היה במודע אבל ודאי כן בעל-מודע, שהשם שילה הוא גם חלק מהברכה של יום ההולדת – "לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולא יקחה עמים". שילה הוא שם של מלך המשיח, כמו שהגמרא לומדת מהפסוק הזה, וגם מהנאמר במשיח "יובל שי" (= משיח) ו"יובילו שי למורא" (ר"ת ישל, צרוף שיל, ר"ת שילה יהודה ליב), ושילה הוא לשון שי-לו – כל הגוים ישתתפו במבצע של קיבוץ גלויות לארצנו הקדושה, וגם יביאו שי למשיח (השי מתלבש בתוך המח של מלך המשיח, ניצוצי העלאת המ"ן בתוך המשכת המ"ד, המוחין חדשים, וד"ל). חוץ מזה, כתוב ש"שילה" עולה משה ו"יבא שילה" עולה משיח. "הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון" – משה הוא גם נשמת מלך המשיח. כשמוסיפים יבא (13) ל-שילה (משה) זה משיח (יש על זה שיחה מהרבי, בשם הרבי הקודם, שמש"ח זה משה ועוד יג, בגימטריא אחד). אם כן, זה שם מובהק של מלך המשיח.

נתבונן גם בשם יהודה-ליב. בדרך כלל זה מצטרף – זה על שם המהר"ל מפראג, שהוא גם צאצא של דוד מלך ישראל חי וקיים. קראו לו ליווא, ובהמשך הדרורות זה נעשה ליב, שניהם מובנם אריה – "גור אריה יהודה". ליב בד"כ כותבים ב-י אחת (לפעמים כותבים בשנים, אבל אנחנו נחשב עם י אחת). השם ליב באידיש רומז להארת ה-י, נקודת היהדות (יהדות = גור אריה), מסירות הנפש של היהודי, בתוך הלב. אריה = גבורה (ארי = גבור), והגבורה היא בלב, וכמו שאומרים "לב ארי". בנקודה הפנימית שבלב שוכנת היחידה שבנפש – כך מביא הרבי הרש"ב – והרי היחידה היא מקור כח מסירות הנפש של היהודי, הלב אריה שלו, החל ממסירות נפשו של אברהם אבינו (לב ארי = אברם, לב אריה = אברהם, "אברם הוא אברהם", "ופני אריה אל הימין", בחינת אברהם, וד"ל, וראה לקמן). גם השלחן ערוך פותח בכך, "יתגבר כארי לעמוד בבקר לעבודת בוראו שיהא הוא מעורר השחר" – ובשאלת אריה להוציא מפיו את האמירה הראשונה של היום: "מודה אני לפניך". השו"ע פותח "יתגבר" – בתריג, להתגבר בכל תריג מצוות התורה – והדבר הראשון ש'שואגים' בבקר זה "מודה אני", לשון יהודה

<sup>1</sup> נרשם על ידי איתאל גלעדי, עם השלמות מהרב אחרי השיעור. לא מוגה.

(**מורה אני = חן חן = יהודה** במספר קדמי, ודוק). גם כל שליח בהודו – הדבר הכי מתבקש – ראוי שיהיה לו בן שקוראים לו יהודה, שהרי זה "הודו להוי' כי טוב כי לעולם חסדו", יהודה לשון הודיה. מכל השמות זה הכי קשור לשליחות בהודו.

[בפתיחת השלחן ערוך יש עשר תבות כנגד "עשר ספירות בלימה", וההקבלה בקיצור: "יתגבר" מכח הכתר, כח האמונה האיתנה והרצון החזק שבנפש; "כארי", סוד ה-י שבשם, נקודת החכמה המתגלה מתוך כח המשכיל שבכתר, הצורה הראשונה שממנה באה התופעה המאפיינת את החכמה – "פושט צורה ולובש צורה". **כארי = רלא** שערים פנים ואחור של התורה הקדומה ש"מחכמה נפקת"; "לעמוד" – העמידה לעבודת ה' היא בסוד "אני בינה לי גבורה", וד"ל; "בבקר" היינו "בקר דאברהם" – חסד; "לעבודת" – עמוד העבודה בגבורה, "ועבד הלוי הוא"; "בוראו" היינו גילוי אור הבורא ב"ה בתפארת, עיקר בחינת קודשא בריך הוא; "שיהא הוא", נצח והוד, "הוא" מתפשט ומתגלה בהוד, בסוד "בינה עד הוד אפשטת", סוד "ועבד הלוי הוא" כנ"ל; "מעורר" היינו מובהק דקאי על התעוררות הקשת, הברית קדש, ספירת היסוד; "השחר", המלכות, האור הבוקע מתוך השחרור שבעין, האישון בת עין, וד"ל.

ורמזים: "יתגבר כארי" = 846 = **חי פעמים בטול**; "לעמוד בבקר לעבודת בוראו שיהא הוא מעורר השחר" = 2538 = 3 פעמים 846, נמצא שכל המשפט = ד"פ "יתגבר כארי", שכנגד ה-י וקוצ"י שבשם, בכל ד העולמות וכו', ודוק.]

כשיהודה נולד לאה אמנו אומרת "הפעם אודה את הוי'". איפה השם שילה יהודה ליב רמוז בתורה (לית מידי דלא רמיזא באורייתא)? מאיפה ההורים הורידו את השם הזה? מסתמא ממקור השם יהודה – "אודה את" = **שילה יהודה ליב** = 417! לפני שנאמר מה אומר המספר הזה, יש מבנה בארבעת המילים – **דוד** אותיות, "הפעם [ד] אודה את [ו] הוי' [ד]", כאשר "אודה את" מצטרפות יחד. עוד דוד כאן – "אודה" היינו הוד עם א – **אודה** = 16 (**משיח** במספר קטן; **אודה** עולה 16 גם במספר קטן). **יהודה** = 30, שלשים המעלות של מלך. כמה צריך להוסיף ל-**אודה** כדי שיהיה **יהודה**? עוד **דוד** (של מבנה כל הביטוי). האריז"ל אומר שדוד הוא ראשית תיקון אדם הראשון אבל שלמות התיקון זה משיח, לכן **אדם** ר"ת **אדם-דוד-משיח**. **אדם דוד משיח** = 417 = **אודה את** = **שילה יהודה ליב**! לא סתם ההורים כווננו שזה שם של משיח. שלמות גלגול הנשמה של מלך המשיח. יש אדם הראשון, שאם לא היה חוטא הוא היה המשיח, ואחרי שנפל אדם הראשון (ומת, תוך כדי מסירת שבעים שנותיו האחרונות לדוד) דוד מתחיל להרים אותו (דוד מלך ישראל חי וקים) ומי שמשלים את התיקון זה מלך המשיח. לכל יהודי יש את הענין הזה של "אתם קרוים **אדם** ולא או"ה קרוים **אדם**" ושל **דוד משיח**, וזה עולה "אודה את". "הפעם **אודה את הוי'**" = **אברהם יצחק יעקב**. זה משהו מאד מיוחד, שההתפעלות של לאה בלידת יהודה, שרואה בילד הזה את כל אבות האומה.

ר"ת של **שילה יהודה ליב** זה כבר **שילה**, רק שחסר ה-ה בסוף. איך נשלים את ה-ה? חוץ מיהודה משבטי י-ה, שבט המלוכה, יש עוד יהודה מהכי חשובים בין הראשונים – ספר חסידים (שראוי ללמוד אותו, בפרט כל מי שנקרא בשם יהודה) – רבי יהודה החסיד (**יהודה החסיד** = **ט פעמים אחד-אהבה**, מספר הפסוקים בשיר השירים, ההפרש בין **שסה** ל-**רמח** כנודע; **רבי יהודה החסיד** = **ז פעמים בטול**, ודוק). חשבתי על כמה וכמה אפשרויות במה להשלים את ה-ה, אבל הכי טוב הוא **שילה-יהודה-ליב-החסיד** – כך יוצא ר"ת **שילה**, וגם כבר הברכה הראשונה מחי"ל (**חסיד ירא שמים למדן**), שהכלל הגדול זה החסיד הכולל הכל (גם יר"ש ולמדן). לפני הגימטריא של השם שלו לבד נחשב את **שילה-יהודה-ליב-החסיד** = 504 = **ז פעמים יהודה ליב** (הקשור למהר"ל מפראג, ה'אבא' של החסידות – אדמו"ר הזקן בן שמיני בן אחר בן למהר"ל, וכשכותב בשער התניא קדישא שזה "מפי ספרים" מקובל שזה ספרי המהר"ל מפראג, אף שלא רואים זאת ממש מפורש בתוך התניא – ההשראה והרוח של כל החסידות זה מהמהר"ל מפראג) = **יב פעמים ליב** (504 הוא המספר הראשון שמתחלק גם ב-**מב** וגם ב-**עב**). מה כחו של יהודה? יהודה הוא הכח המעלה את שם **מב** לשם **עב**. בקבלה יש שם **מב**, שם של הגבורה, שם של העלאה ממטה למעלה (השם שמכוונים בר"ת של "אנא בכח", תפלת רבי נחוניא הקנה), ובקבלה כתוב שזה שם של העלאה בין עולם לעולם (מכוונים את זה בכל קדיש בתפלה, שעולה מעולם לעולם), ויש שם **עב**, השם שממשיך את מי החסידים ממעלה למטה (**עב** עולה חסד). מה יש בין **מב** ל-**עב**? 30 = **יהודה**. רואים את זה בצירוף של **יהודה-ליב** – **ליב** עולה **מב**, ובצירוף **יהודה**

זה כבר **עב**. המספר של השם השלם, עם הכינוי "החסיד", גם מתחלק ב-**מב** וגם ב-**עב** (גם כפולה של **ליב** וגם של **יהודה-ליב**, כנ"ל). זה ממש מובהק שיוצא טוב מאד מכל הבחינות להוסיף את "החסיד" לשם שלו – זה כינוי (לא צריך להוסיף כשהוא עולה לתורה), אבל שכך יהיה ידוע בעם ישראל, כ"החסיד" ב-ה הידיעה.

## ב. כחו של יהודה – ליכוד ואיחוד על פי תורה

האבא של הרך הנימול גם אמר שבהשגחה מופלאה השם של יהודה מופיע גם ב"היום יום" של היום, יום נתינת השם. בכלל היום, יום הברית, **חי** טבת, הוא יום של נתינת שם במה שקוראים בתורה. בחת"ת של היום, "רביעי" דפרשת שמות, מסופר איך שמשה רבינו נשלח מאת ה' לגאול את עם ישראל ושואל "הנה אנכי בא אל בני ישראל ואמרת להם אלהי אבותיכם שלחני אליכם ואמרו לי מה שמו מה אמר אלהם", וה' נותן לעצמו שם קדוש, שם חדש שלא הכרנו קודם וגם לא נשמע אותו אחר כך (מופיע כשם קדוש רק כאן בתנ"ך). ה' כורת ברית עם עם ישראל, בינו לבין עצמו, ובגילוי העטרה נותן לעצמו שם – "אהיה אשר אהיה... אהיה שלחני אליכם". כמו שנראה, זה גם קשור לשם הרך הנימול.

זה בחומש, ומה לגבי "היום יום", שזה השגחה, וגם הרבי כוון כל פתגם לאותו יום? כתוב שם על "ואת יהודה שלח לפניו... להורות לפניו גשנה", שיעקב אבינו לפני שהגיע למצרים שלח לפניו את יהודה "להורות" (זו המלה העיקרית כאן, וגם "גשנה" – ר"ת הסביבון בחו"ל, נס גדול היה שם, העולה משיח, ככתוב בבני-יששכר שהיום זה היארציית שלו; כשהסביבון נופל על "גדול" זוכים בכל הקופה = אברהם = בצלם אלהים, כל הקופה = צלם אלהים, אברהם הוא האדם הגדול בענקים, המנצח את המלכים, רבים ביד מעטים, כמו אצל המכבים, ודוק], צריך לכוון ל"גדול" ולא ל"נס", גם כדאי שהסביבון עצמו יהיה גדול, סביבון גדול = גל עיני, וד"ל). מה זה "להורות"? להקים בית תלמוד שמשם תצא הוראה – "להורות" לשון הוראה, תורה לשון הוראה. הוא מביא את זה כי ככה אדמו"ר הזקן ענה לנכדו, הצ"צ, איך יכול להיות ש"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה" אלו השנים הכי טובות שלו (על פי בעל הטורים), שבע עשרה עולה טוב, איך חי כך במצרים? אדמו"ר הזקן ענה לו שאם יש בית תלמוד של תורה – שיהודה מקים – וזה גם פועל שכל המשפחה תהיה מאוחדת, אז זה השנים הכי טובות.

כמו שאדמו"ר הזקן ענה לשאלה מה רצה לפעול בתנועת החסידות, ש"כל החסידים יהיו משפחה אחת באהבה על פי תורה" (כמו שאנחנו מרגישים כאן כעת). בעצם מי שפועל גם את איחוד המשפחה וגם את "על פי תורה" זה יהודה. במסירות נפשו הוא פעל להתגלות יוסף, ב"ויגש אליו יהודה", וגם הציל את יוסף כאשר הוציא אותו מהבור (שלא ימות שם בבור), ואחר כך מסר את נפשו ממש להציל את בנימין ובזכות כך זכה לכך שיוסף יתוודע לאחיו (על דרך מעמד הר סיני, ככתוב בזהר הקדוש). את כל איחוד המשפחה הוא עושה. הרמב"ם אומר שצריך מלך כדי ללכד את העם, ורואים שיהודה פועל לאחד וללכד את משפחתו. אחר כך, יעקב אבינו יודע שהוא זה שצריך לייסד ישיבה – המלך, יהודה, הוא זה שצריך להקים ישיבה, וזה "ואת יהודה שלח לפניו... להורות לפניו גשנה". וכשיש תורה ויש איחוד משפחה של כולם באהבה זה תכלית החסידות – זה יהודה החסיד. בלי הסוף הזה, של "על פי תורה" (שלפעמים אפילו כשאנחנו מצטיטים ווארט זה משמיטים), זה לא מספיק – בעצם הכל תלוי במילים האחרונות. כדי שתהיה משפחה אחת באהבה זה חייב להיות על פי תורה, וזאת תשובת אדמו"ר הזקן כאן ב"היום יום". הוא לא מביא את זה, אבל זה טוב שנים – "אין טוב אלא תורה", "כי לקח טוב נתתי לכם", "דבק טוב" (ה-טוב זה דבק שמדביק יחד את האחים, שמאחה את האחים, וזה הדבק של התורה). רואים שליהודה יש סגולה מיוחדת לעשות יחודים. גם יוסף הוא ספירת היסוד, שהיא בחינת יחוד, אבל מי שעושה כל הזמן בתוך המציאות יחודים בין נשמות "על פי תורה" – על פי תורת המלך, תורה מיוחדת, תורת המלכות המלכדת את העם יחד – זה יהודה.

יש משהו גם יפהפה בחת"ת של מחר, בפרשת שמות, שזה בעצם המשך הסיפור של היום. החת"ת של היום מתחיל במראה הסנה, ושם הקב"ה שולח את משה רבינו שהוא יהיה השליח להוציא את עם בני ישראל מהגלות, אבל הסיפור הזה

ממשיך – משה לא כל כך שש לקבל על עצמו את התפקיד, הוא מתווכח עם ה' שבעה ימים, עד שבסוף אומר "שלח נא ביד תשלח". יש שני פירושים – או שתשלח ביד אהרן, מבוגר ממני וגם נביא, או שתשלח כבר את המשיח (אני רואה שאיני עתיד להכניס את עם ישראל לארץ ישראל, לבנות את המקדש ולהביא את הגאולה לכל העולם, אז כבר תביא "משיח נאו"). אז כתוב "ויחר אף הוי' במשה", שהקב"ה כועס על זה שמשה מסרב לקבל את השליחות, ואז הוא אומר לו "קח את אהרן אחיך כי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו". אם מחפשים בכל התורה כולה איפה יש חמש מילים רצופות עם ר"ת צירוף יהודה זה (רק) כאן.

אמרנו שיהודה זה כח לעשות יחודים, הוא השם היחיד בתנ"ך שכל אותיות הוי' כסדרן – עם ד בין ה-ו ל-ה אחרונה שבשם – בתוך שמו. היות ש"הוי' אחד", שם של יחוד, פשוט שלו יותר מלכל אחד יש כח לייחד ולגלות שם הוי' במציאות. ה-ד שבו שייכת למלכות, שרש דוד בתוך יהודה, אבל חוץ מזה יש בו את כל אותיות הוי'. בכל חמשה חומשי תורה יש רק פעם אחת יהודה בר"ת – "דבר ידבר הוא וגם הנה". יש כאן שם הוי' לפי הסדר – שזה בעצמו די נדיר בתורה – ולפני זה את ה-ד. ה-ד של יהודה היא שרש הדבור שבמלכות, המכונה עולם הדבור כנודע, וכן המלך נקרא דבר, "דבר אחד לדור ולא שני דברים לדור", והיא נתונה בין ה-ו ל-ה שבשם הוי' הרשום בשמו של יהודה כנ"ל, וכידוע ש-וה שבשם הן בסוד קול ודבור, ה-ד של הדבור מקבלת מה-ו, הקול ("הקל קול יעקב"), כתר מלכות דבוק מאחורי תפארת ז"א בסוד "לעולם הוי' דברך נצב בשמים", ומתחברת ל-ה, סוד רחל, שלמות גילוי הדבור בעולמות התחתונים, בחינת עלמא דאתגליא, הגילוי השלם של ה מוצאות הפה העליון, וד"ל.

למה יש כאן יהודה? היות שמשה רבינו מסרב לבד לקבל על שכמו את השליחות, אז ה' כועס עליו ואומר שמצרך אליו את אחיו. אני לא מוותר עליך, אבל אני מוסיף לך את האח – "ודבר לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים". פלא, שמיד אחר שם הוי' הראשון בר"ת ישר, בחינת "אור ישר", בא שם הוי' ב"אור חוזר" – שנראה גם תוספת מצד הפסוק – "העם והיה [והיה היינו הצרוף השביעי, החביב, של שם הוי' ב"ה, והוא לשון שמחה כנודע בחז"ל, בחינת 'וראך ושמח בלבו'] הוא [בהכאת אותיות, ה פעמים ו פעמים א = יהודה] יהיה [יהיה = יהודה]". כשמחברים את שני שמות הוי' בשני הפסוקים, ממעלה למטה וממטה למעלה – "ידבר הוא וגם הנה" "העם והיה הוא יהיה" – זה עולה יחד 520, 20 פעמים שם הוי' ב"ה. אבל שאלנו – מה יהודה עושה כאן? סיפור המתח כאן הוא בין ה' לבין משה רבינו לבין אהרן – מה זה קשור ליהודה? "דבר ידבר הוא וגם הנה" = אהיה אשר אהיה, השם שקראנו היום שה' נתן לעצמו, אהיה איתם בגלות זו כשם שאהיה איתם בגלות אחרת (ומשה אומר "דיה לצרה בשעתה" וה' מסכים איתו, ואומר "כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם"), ה' תמיד עם ישראל "עד כי יבא שילה ולא יקרת עמים". כמו שאמרנו יהודה הוא לשון הוד, "הפעם אודה את הוי'". כך קראה לו לאה, ואמרה רק ארבע מילים (שלא כמו בכנים האחרים). זה איזה שלמות, כל כך תכל'ס שיכולה לעשות הפסקה קצרה – "ותעמד מלדת" (אחר כך היא מולידה עוד שני בנים, חוץ משני בני שפחתה), שצריך להבין אותה גם למעליותא (ותעמד = 520 הנ"ל, זו הפעם היחידה שתבה זו כתובה בתורה; בנ"ך יש עוד י פעמים, נמצא ש"ותעמד מלדת" היא בחינת "חד ולא בחשבון", גילוי של שם אלד, וד"ל, יחוד רישא דלא ידע ולא אתידע בדעת, מלדת = דעת, וד"ל; "יהודה ותעמד מלדת" = 1024 = שלמות של לב בריבוע, ודוק).

היום זה רביעי, בו ה' נותן לעצמו את השם "אהיה אשר אהיה", שאם מקבילים את שבעת השמות שאינם נחקים למדות הוא כנגד הנצח (בדרך כלל הוא בבינה, אבל רק בתוך הז"ת הוא בנצח) – רביעי זה נצח. נצח זה משה רבינו, לכן כל הרביעי זה המראה הראשון שה' מתגלה למשה ושולח אותו להוציא את בני ישראל ממצרים. בסוף החת"ת של היום לא רואים עדיין את הסרבנות של משה רבינו (רק טפת התחמקות בזה שמשה אומר שלא יודע איך לעשות זאת, ובאיזו שכוח זאת, ולא יודע מה יענה מי שלחני – אז ה' מרגיע אותו ואומר שלכבודך אני עושה ברית לעצמי ונותן לעצמי שם חדש בו תוכל להשתמש, הכל יהיה [= יהודה] בסדר). רק בחמישי רואים שמשה רבינו לגמרי לגמרי לא שלם עם השליחות, ואז זה מגיע עד כדי כעס של הקב"ה עליו, ואז מתוך הכעס באה איזו המתקה מיניה וביה (חז"ל אומרים שפעם יחידה בתנ"ך שיש חרון אף בלי

רושם; לכאורה) זה שיש תורגמן "ואתה תהיה לו לאלהים" זה דבר טוב, רק המתקה – הכח של אהרן להמתיק דינים בשרש. במדות משה הוא הנצח ואהרן הוא ההוד. "יוצא לקראתך וראך ושמח בלבו" – שמחה זו בינה, ש"עד הוד אתפשטת". כשבתחלה ה' חשב לשלוח רק את משה, בלי אהרן, זה בחינת עולם התהו ("כי מן המים משיתהו" – שמי תהו = "לעיני כל ישראל") יש רק "רגל ישרה", ורק בתיקון נו"ה מתחלקים לשנים ("תריץ פלגי גופא"). אז זה שמשה מסרב ואז ה' כועס זה עושה שבירה חיובית, שנצח והוד היו ספירה אחת (בבחינת תהו) וכעת מתחלקים לשנים (בבחינת תיקון), משה ואהרן. מי פועל את היחוד בין משה ואהרן? צריך לומר שזה יהודה.

כתוב שכל פעם שיעקב אבינו הולך להוליד עוד ילד, "אלה תולדות יעקב יוסף", הנשמה של יוסף מצטרפת ליעקב כדי להוליד ילדים (זהר וחסידות) – יוסף הוא הצינור של יעקב להוליד ילדים גם לפני שהוא עצמו נולד. דרך איזה כח יעקב הוליד את ראובן? דרך הברית, דרך הכח של שרש נשמת יוסף – כל תולדותיו של יעקב הם דרך הצינור של יוסף. מה לגבי יהודה? מה הענין הכללי שלו? הוא זה המחבר את כולם, לכן הוא המלך. ליוסף, גם כאשר נקרא יהוסף, עדיין אין לו את כל אותיות השם. רק ליהודה יש את כל האותיות, מתחלתו ועד סופו. צריך מהרמז המובהק הזה, פעם יחידה בתורה, שיש יהודה בר"ת – כתוספת למשה (סוד "תפלה [לשון דבקות] למשה [ל] = יהודה נוספת למשה ונעשה לשמה, שלמה בן דוד בן... יהודה") וכמחבר אליו את אהרן – צריך לומר שזה הסוד כאן, שנשמת יהודה פועלת גם את החילוק בין הנצח וההוד, היחוד של אהרן-ההוד, והכח לצרף אותם שהכל יהיה בסדר ולא תהיה בעיה בין האחים, "וראך ושמח בלבו" (לא כמו שאתה חושב שתהיה לו איזו קפידא ח"ו). אחר כך "הוא יהיה לך לפה [ספירת ההוד] ואתה תהיה לו לאלהים [המושל, השולט, ספירת הנצח]" – הוא ההוד ואתה הנצח, זה תריץ פלגי גופא, ומי שעושה את זה זה יהודה. כל זה רק להבין מה הכח היחודי של יהודה.

בכל התורה יש רק פעם אחת ר"ת יהודה, ובשאר הנ"ך ד"פ – יחס של א:ד – בסה"כ ה"פ. צריך לומר שה-א של התורה הוא המקור של ד בנ"ך, כמו "ונהר יוצא מעדן" המתחלק לארבעה ראשים. בארבעת הנהרות כתוב "והנהר הרביעי הוא פרת", "הוא" דמעיקרא, היינו שבתוך ה-ד העיקר הוא הרביעי. הרביעי-האחרון הוא בדה"י בענין מינוי המשוררים בבית המקדש "המה יסד דויד ושמואל הראה". כאן ברור הקשר, כי הרי דויד הוא מיהודה. בכל אופן, היות שאמרנו שיהודה בפסוק הראשון מחבר את משה ואהרן, וכאן רואים שהוא מחבר את שמואל ודוד, שמואל הוא הנצח, "נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם" (שקול כנגד משה ואהרן, אבל בפרט הוא נצח) ודוד הוא ההוד ("איהי בהוד"), ושוב יהודה מופיע במקום שמחברים את הנצח וההוד. צריך לומר שזה עיקר הכח של יהודה, חיבור הנצח וההוד (סוד שם צבאות, הוי' צבאות בנצח ואלהים צבאות בהוד, ויהודה הוא המצביא של צבאות הוי', וד"ל). נו"ה זה המוחין של המלכות, חו"ב. "המה יסד דויד ושמואל הראה" = 752 = שלום וכו'.

[ב"ויחר אף הוי' במשה" יש ארבעה פסוקים בענין אחד (עד סוף חמישי, הוד, דפרשת שמות) – הוי' ישר בפס' הראשון, ו-הוי' חוזר בפס' השלישי (שבולט שם שלשון הפסוק נועדה ליצור צירוף):

"ויחר אף הוי' במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו. ודברת אליו ושמעת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו והוריתי אתכם את אשר תעשון. ודבר הוא לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים. ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתת".

תופעה יחידאית ויפהפיה שאם מחברים את הגימטריא של כל ארבעת הפסוקים (שצריך לומר שהם בעצמם מכוונים כנגד ארבע אותיות שם הוי' ב"ה) זה 14560 = ח"פ 1820. המספר הזה כמוכּן מתחלק גם ב-13 וגם ב-7 (כמו יעקב). יש מילה אחת בכל ארבעת הפסוקים שגם מתחלקת ב-7 וב-13 וגם הוא 7 בריבוע כפול 13 (יראת הוי') – "והוריתי" (הערך הממוצע של כל אות הוא 91, 13 פעמים 7). "והוריתי" לשון הוראה, "להורות לפניו גשנה". אם מורידים את "והוריתי" מהסך הכולל נשאר 91 (משולש 13, אחד) פעמים 153 (משולש 17, טוב) – אחת מכוונות ר"א אבולעפיא להחליף אחד באטב"ח, ואז זה

**טוב.** הרמז היותר פשוט – זה שכל היחידה הזאת זה כפולה של שם הוי'. סיום יחידה זו היא "האתת" (= לעשות, כמו סיום מע"ב) = אל פעמים הוי'. הכל בלי הסיום זה 13754 = הוי' פעמים 529 (23 בריבוע, תענוג).

ועוד רמזים בכל זה:

בפסוק "דבר ידבר הוא וגם הנה" 16 אותיות:

י	ך	ב	ד
ה	ך	ב	ד
ג	ו	א	ו
ה	נ	ה	ם

האותיות האמצעיות – בורא. האלכסונים עולים 268 = ידיו רב לו (יהודה, יהודה בריבוע ו-לאה).

"דבר ידבר הוא וגם הנה" כל מלה בהכאה: דבר – 1600, ידבר – 16000, הוא – 30 (יהודה), וגם – 720 (כד פעמים יהודה). הנה – 1250. יחד = 19600 = 140 (י"פ דוד) בריבוע.

"הוא [ה פעמים ו פעמים א = יהודה] יהיה [= יהודה, הוא יהיה = מב = ליב] לך לפה [עד כאן = אור, ד פעמים זיו ו-ה פעמים זיו, פתח פיך ויאירו דבריך] ואתה תהיה לו לאלהים". לאלהים = חן חן = מודה אני = יהודה במספר קדמי כנ"ל. לפה ע"ה = לאלהים, יחד = 231, סוד רלא שערים, אהיה במשולש כללי.

### ג. סודות יהודה (הקדמה לפרק הבא)

ננסה לקצר קצת:

יהודה מופיע גם בתחלת פרשת שמות: "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו" (11 מילים בפסוק הראשון), והפסוק השני – "ראובן שמעון לוי ויהודה". יהודה הוא המלה ה-15, ה-הוד (כשבפסוק הראשון הו מילים ובשני ד), בחומש שמות (שכולו על שם השמות – חומש של נתינת שמות). בדרך כלל השלישי זוכה ל-ו – כמו "אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב", "האל הגדול הגבור והנורא" – אבל כאן לוי השלישי לא זוכה ל-ו, אלא דווקא הרביעי, "ויהודה". ויהודה = לאה, יהודה הוא השלמות שלה, "ותעמד מלדת", וכמו שנסביר. יהודה זה הוד כפול, ב"פ הוד (יהודה הוא אותיות הוד בתוך אותיות יה [= הוד]), ששרש ההוד הוא בפנימיות עתיק היורד ליחד את אותיות יה שבשם, וד"ל).

[ויהודה" זה התיבה ה-יה, המספר הראשון שהוא שם ה'. הפסוק הראשון מתחלק לפי האתנחתא ל-וה תבות, ואחר כך, בפסוק השני, יש עוד ד תבות – שני הפסוקים הראשונים של החומש בשלמותם. עד סוף הפסוק השני יש סג אותיות, היינו שבפרטיות יש כאן רמז לשם סג. סג = ג פעמים אהיה שבהמשך הפרשה (היחידים שהם שמות קדש בתנ"ך). זה גם קשר בין יהודה לשם אהיה. יש רמז מופלא (שצריך כולל, אבל מספיק טוב שכדאי להוסיף), שהגימטריא של שני הפסוקים הראשונים של החומש: "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו. ראובן שמעון לוי ויהודה" ע"ה = סג בריבוע (ז.א. שהערך הממוצע של כל אחת מ-סג האותיות = סג)! הגימטריא בדיוק היא סב פעמים סד – תמיד אחד פחות מריבוע זה כפל שני המספרים שמסביב לשרש הריבוע = ח פעמים מלכות = אודה פעמים אברהם, (בדרך מליצה: בשביל זה לא הוסיפו את הכולל בתורה, שיהיה גם הרמז הזה).

כתוב באריז"ל ש-יהודה זה צירוף אותיות של אחד משלשת (או ארבעת) מילויי שם יה (ששוה חצי יהודה). במילוי בן (השייך למלכות): יוד הה – זה אותיות יהודה.

עוד משהו יחודי ביהודה, שמשתקף בשילה – שילה מופיע בתוך ברכת יהודה (שני שמות של זכר שמסיימים באות ה של יהודה, מה שאין בכל שאר השבטים בני יעקב). אם לא הייתי יודע בתורה שיהודה זה שם של בן הייתי חושב שזו ילדה (קשה לנו לחשוב את זה, אבל אם לא היינו יודעים כך היינו חושבים). גם בשם שילה מדייקים שזה עם ה ולא עם ו (וצריך להדגיש זאת, כי פירוש השם שילה הוא על שם שי-לו האמור במשיח, כנ"ל). יהודה זה עוד יותר נשי, כי יש קמץ בסוף. זה כמובן מתאים מאד לכך שיהודה הוא המלכות, בחינת נוקבא. זה שהוא היחיד בכל התנ"ך שזוכה לכל ארבע אותיות שם הוי', והאות בסוף היא ה אחרונה, זה עצם ה-ה של הנוקבא (כשה-ד של המלכות מקבלת את השפע של ה-ו היא הופכת להיות ה – כמו שנסביר – זה הסוד של יהודה). לכן מובן למה הוא עושה יחודים – תמיד יחוד זה בין משפיע למקבל, זכר ונקבה, אז אין שם שיותר מתאים לחולל יחודים מאשר יהודה, שם של בן אבל בצורת בת, וגם על פי סוד: יהו (בחינת זכר) משפיע ל-ד (דלית לה מגרמה כלום) וממלא אותה אור ושפע שתהפוך ל-ה. אז כל השם הזה אומר אור ושפע ויחוד ותוספת, חסדי דוד הנאמנים.

אבל שוב, האר"י כותב שאותיות יהודה הן צירוף אותיות יוד-הה. יש כאלה שלא רוצים לכתוב את כל השם, אז חותמים יהודא (כינוי, כמובן, אבל הרבה פעמים רואים את זה בחתימות מכתבים, וגם בחז"ל זה נמצא), ואז זה מילוי מה של יה – יוד הא (העולה הוי'). אם כן, יש יוד הא (העולה הוי'), יש יוד הה (אותיות יהודה), ויש יוד הי (אותיות יהודי) – כל היהודים נקראו כך על שם שבט יהודה, יהודי זה מי שכופר בעבודה זרה, סימן שזו נקודת מסירות הנפש של יהודה, לכפור בעבודה זרה, ובפרט בעבודת המולך, ובכך לזכות להיות מלך ישראל העובד את הוי' לבד וכופה, בדרכי נעם, את העם כולו לעבוד את הוי' אלהי ישראל יחד, ודוק). בתוך שם יה לבד לכאורה אי אפשר להבחין בין מילוי עב למילוי סג, ולכן לפעמים כתוב שיש רק שלשה מילויים של שם יה – יוד הי יוד הא יוד הה – זה עולה הוי' א-דני, כוונת אמן בכתבי האריז"ל, וזה עולה גם אני יהודה. אם רוצים לכוון עב ו-סג, "הנסתרת להוי' אלהינו", אז צריך ב"פ יוד הי (אותיות יהודי), ואז הכל עולה 126, ו צירופי יהו, ז"פ חי (היום זה חי טבת).

## ד. ארבע מדרגות של "שכינה ביניהם"

בכל אופן מה שרצינו להסביר זה ככה, פרק מאד חשוב בענין של שלום בית:

אמרנו שיהודה פועל יחוד ושלום. שאלנו למה דווקא אצל יהודה לא רואים שום שמץ של תלונה במילים של לאה אמנו (בכל שאר הילדים יש – ראובן מתוך מרירות, שמעון עוד יותר, וגם אצל לוי "הפעם ילוה אלי אישי כי ילדתי לו שלשה בנים" זה תקוה ותפלה שיהיה שלום בית). רואים שכל הבנים אצל לאה זה כדי למצוא חן בעיני יעקב – חושבת על כל אחד שאולי הוא כבר יעשה את העבודה. אצל יהודה אין יותר עבודה, זה עולם הבא, "הפעם אודה את הוי'" וזהו – בלי שום תלונה ושום צפיה למצוא חן. אז הפירוש החיובי של "ותעמד מלדת" היינו שבשביל הרצון שלה לחולל שלום בית היא כבר לא זקוקה לעוד לידות. כנראה שיש השראה עצומה שכל מה שהייתי זקוקה לו אכן קרה, כל מה שרציתי – הכל הסתדר על צד הטוב ביותר. "הפעם אודה את הוי'" וזהו, "ותעמד מלדת" למעליותא, כמו "ויעמד השמן" עד תחית המתים (אצל אלישע) – הכל מאה אחוז בסדר עד תחית המתים. זה שאחר כך יש לה השתוקקות להמשיך להוליד זה לגמרי תוספת יוקר, אבל יש משהו ביהודה ש"הפעם אודה את הוי'" (בשביל הלידות הבאות צריכה שוב להרגיש חסר, כמו בשם זבולון). איך יודעים שזה הענין? כעת נאמר דבר שזה פרק מאד חשוב של שכינה ביניהם.

מה שאנחנו רוצים לסיים עכשיו שיהודה – ובודאי שילה-יהודה-ליב – זה הכח שפועל שלום בית אמיתי אצל הורים. **שלום בית = דוד בת שבע**, כמו שכתוב אצלנו בספרים, שיחוד **דוד** עם אשתו **בת שבע** זה אמיתת הענין של **שלום בית** – דוד בת שבע ר"ת **דבש** (וס"ת **דעת**) – "ארץ זבת חלב ודבש" – והאר"י מוסיף **שדבש** = **אשה**. זה היחוד להוליד את שלמה, ומשיח יוצא גם מדוד וגם משלמה (**שילה יהודה** = **שלמה**, **משה** ועוד ל **כנ"ל**, אז יש לנו כאן גם את **שלמה**; קיצור של **שילה-יהודה-ליב** זה **שלמה-ליב**, והכל יחד זה **אדם-דוד-משיח**; גם שלמה הוא שם בצורת נקבה). "זכו שכינה ביניהם".

אמרנו שהשם יהודה נגזר מלשון הוד שעולה יה, וזה הדבר הכי פשוט וידוע שזה סוד השלום בית – "שכינה ביניהם" זה שם יה, י של איש ו-ה של אשה. האיש זה אש-י והאשה זה אש-ה, ואם זוכים ה-י וה-ה מצטרפות והשכינה שרויה ביניהם. אם לא, אם אין את ההשראה של ה-י וה-ה, שזה מסתלק, אז נשאר אותיות אש ואש (אש של תאוה ואש של כעס, תאוה כעס = 562 = "לא תנאף" וכו', וד"ל), ו"אש אוכלתן". כך אומר רבי עקיבא, הכלל הגדול של כל התורה שבעל פה.

מפורש יוצא מפי חז"ל שמה שפועל שכינה ביניהם זה שם יה, אבל היות שאפשר למלא את השם הזה בכמה צורות – ה-י תמיד אותו דבר, אבל ל-ה יש שלש אפשרויות (שהאר"י נותן להן סימן – איה = אודה). הנושא שנסביר עכשיו בקיצור נמרץ איני זוכר שפעם דברנו עליו. היות שב-יה, שם ה"שכינה ביניהם", יש כמה מילויים – סימן שכל מילוי זה דרגה אחרת של שלום בית, של שכינה ביניהם, ואם הזוג הוא זוג משכיל צריך להבין בפרט באיזה דרגה הוא עומד. אם אנחנו רוצים ששם יה ישרה בינינו, איזה שם יה זה? בקבלה הראשונה כתוב שלכוון רק אותיות זה "מעשה בראשית" ולכוון מילויים זה "מעשה מרכבה". מי שמסתפק בשלום בית של מעשה בראשית מסתפק רק בשם יה, אבל מי שרוצה שלום בית של מעשה מרכבה צריך לקחת בחשבון שיש שלש או ארבע אפשרויות, לפי המילויים.

רק לדוגמה: אם אני לוקח את מילוי סג – יש יהודי של עב ויש יהודי של סג – שזה אמא, וממלא את היהודי הזה לפי מילוי סג – יוד הי ואו דלת הי (היינו מילוי המילוי דיה דסג: יוד ואו דלת הי יוד) – מה שאני מקבל עולה בדיוק שכינה ביניהם (עם כל שאר הרמזים של מספר זה, 502, החל מסכום חיי האבות, ששמותיהם, אברהם יצחק יעקב = "הפעם אודה את הוי" כנ"ל), אבל זה לא אומר ששכינה ביניהם זה רק מילוי סג (רק רמז שיש בו משהו מיוחד לענין שלום בית ושכינה ביניהם, ש-יה במילוי סג, במילוי המילוי, עולה בדיוק שכינה ביניהם; שרשו של רבי עקיבא שאמר את זה הוא בשם סג, באמא, לכן יש לומר שהוא התכוון בפרט ל-יה במילוי המילוי ד-סג, בחינת "בכל מאדך" כמבואר בתניא, עולם התשובה אל ה' בלב אמת – שלום בית מתוך עבודת התשובה עילאה). יהודה זה יה במילוי בן, או יוד הה זה שכינה ביניהם של מלכות, אבל אם זה מילוי יה דמה, מילוי הא, זה שכינה ביניהם של מדות, ואם זה של סג או של עב זה שכינה ביניהם של "הנסתרת להוי" אלהינו, של חו"ב.

בקיצור נמרץ: בהשקפה ראשונה נראה שמילוי האיש תמיד אותו דבר, שלא תלוי בו איזה סוג של שכינה ביניהם יש כאן. אצלו המילוי זה תמיד וד, והפשט של זה בנוגע לשכינה ביניהם – שהאיש, ה-י, צריך למלא את עצמו (לחשוף את הפוטנציאל שבו, להוליד את הפוטנציאל) ב-וד, ו זה המשכה, "חות דרגה ונסיב איתתא". על הבעל לדעת שאסור לי להשאר מרחף, כמו האות י, אלא שתהפוך ל-ו – לרדת למטה, חות דרגא, ונסיב איתתא – להשפיע ל-ד, ל"מאן דלית לה מגרמה כלום", צריך למלא את כל חסרונות אשתי. זה קבוע בתוך ה-י, בכל המילויים. כל השינוי זה אצל האשה. כלומר, הדרגות השונות של שלום בית זה בעיקר האשה קובעת, איזה סוג של שכינה ביניהם יהיה בבית – "הכל מן האשה". פשיטא שצריך להיות שלום בית, אבל יש סוגים שונים. כמובן שחתך וכלה כבר כשנפגשים, מי שמאד חכם – עוסק במעשה מרכבה (סודות המילויים כנ"ל) – יכול לחוש לאיזה דרגה של שלום בית שואפים בשירוך הזה.

אמרנו ש-יהודה זה יוד הה, במילוי בן, אבל נתחיל מלמעלה. אם ה-ה של האשה מתמלאת י, זה האות של האיש (ככתוב בכתבי האריז"ל, ש-הי זה בעצם השתקפות של ה-י המקורית של האיש ב-ה של האשה), אבל יש שתי בחינות. הבחנה הכי פשוטה בין עב ל-סג – אם אות נפשה הפנימית ביותר של האשה זה להתבטל ולהכלל בנקודת ה-י של האיש זה שם עב. היא ה, אבל אם המילוי שלה זה י, הנקודה הפנימית והעצמית של האיש עצמו, וזה בטול – אם הרצון שלה זה להתבטל ולהכלל ולהשאב, "לאשתאבא", בתוך ה-י (הברק המבריק של האיש, של בעלי, של אישי – לע"ל "תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי"), זה "הבן בחכמה". אז היא בחינת אמא עילאה הנכללת באבא עילאה – זה ה-הי של שם עב.

אבל אם ה-י שלה זה שהיא רוצה לשאוב – לא להשאב ולהתבטל, אלא לשאוב – את נקודת העצם, נקודת האיתן, נקודת הזרע של בעלי (רק נקודת העצם של הבעל מענינת אותה), שהיא תתכלל בה (הענין שדברנו לפני כמה ימים, "מיינער זאגט",

שהאשה מרגישה שהבעל הוא 'שלי', רוצה לקחת את עצם הנקודה שלו שתתכלל בעצמה (בזכות זה היא תוליד בנים, אבל כרגע לא חושבת על זה – זה השלב הבא). זה כמו בסיפור של רבי שמעון בר יוחאי לזוג שלא זכו לילדים ועשה להם סעודת גירושין כמו סעודת נישואין, ובשמחה הכי גדולה הבעל אומר לה לקחת מה שהיא רוצה, וכשהוא שיכור אומרת לעבדים לשאת אותו לחדר שלה ושם הוא מתעורר – אני הכי רוצה אותך (כמבואר באריכות בשכינה ביניהם). זה עדיין לא היה להוליד ילדים, אבל בזכות זה שרוצה רק את העצם שלו רשב"י ברח אותם בילדים וכך היה – זה ה-סג (בחינת רשב"י בעצם, וד"ל). אפשר להבין מה היחוד של ה-סג, שמילוי המילוי שלו זה שכינה ביניהם.

בשם מה יש בתוך ה-ה א – הא – ובזהר כתוב ש-א זה ציור אדם (שם מה בכללותו הוא סוד אדם, מה = אדם). זה שיש א בתוך ה-ה של האשה זה אומר שכל מחשבתה וכוונתה זה באמת להוליד, "בצלמנו כדמותנו" (כתוב שזה ה-א) – זה כבר פשט, "והנגלות לנו ולבנינו". היא רוצה להרבות את הדמות – מבעלה כמובן, כ"עזר כנגדו", תרומת חלקה לקיום מצות "פרו ורבו" של הבעל. זו הסיבה הנגלית בתורה לבוא בברית הנישואין – לצלם אותו על עוד בן אדם, על עוד יצור, זה כנגד הז"א.

הכי מענין זה יהודה עצמו, יוד הה. האריז"ל אומר שמילוי בן (שהמילוי של כל אות שוה לאות השרשית) הוא סוד "מערת המכפלה" (כי כל אות מכפילה את עצמה). מי זכתה להקבר עם יעקב במערת המכפלה? "שמה קברתי את לאה", ולא את רחל. כנראה שב"הפעם אודה את הוי"ו רואה שרק היא תקבר עם יעקב במערת המכפלה (מילוי בן). את המדרגות העליונות היה קצת יותר קל להבין – במילוי י דעב או דסג אות המילוי רומזת לבעלה (בסוד יחוד או"א עילאין, הבן בחכמה, או בסוד יחוד ישסו"ת, חכם בבניה), במילוי א זה הבן (ציור ה-א: יו, לפעמים אומרים שזה י שמסתובבת סביב ציר של ו – לקחת את ה-י ולהוליד), אבל מה זה ה-ה בו היא עצמה המילוי? ב-ה היא מכפילה את עצמה, איך זה קשור ופועל שלום בית? זה נשמע כמו רווקה עדיין, שרק מעונינת להכפיל את עצמה. אפשר לומר שהיא רוצה דווקא בנות, שאוהבת בנות יותר מבנים, אבל זה לא מספיק. אך הענין הוא שרוב הנשים לא שואפות ולא משתתפות בכך שהבעל שלהם יהיה מלך על כל העולם. כתוב "כל השרוי בלי אשה שרוי בלי חומה וכו'". בדרך כלל תפקיד ה"עזר כנגדו" הוא לשמור על הבעל, להגן עליו, וגם לשמור שלא ילך על גדולות ונפלאות שלא שייך לו בכלל – שישאר בבית, יפרנס בכבוד, יקבע עיתים לתורה, יהיה ת"ח. בדרך כלל האשה לא מרוצה (בלשון המעטה) שיכנס לפוליטיקה, שומרת עליו מכל משמר שזה לא יקרה. אבל יש מלך ומלכה. כמובן, יש נשים חיצוניות, נשים של קליפה, שרוצות גדולה וכבוד ופרסום, אבל אנחנו מדברים על אשה של קדושה. איך הולך ביחד אשה של קדושה, אשה צנועה, שגם רוצה שהבעל יהיה צנוע – שזה יותר מתוקן – עם ציור של מלך ומלכה? הרי כתוב שמלך בלי מלכה "לאו איהו מלך ולא איהו גדול" (גדול הולך על כל הקופה) – זה במאמר החתונה – אז כל המלכות תלויה בה. מילוי ה-ה ב-ה זה ענין "בתולות אחריה רעותיה מובאות לך" – שיש אשה שאפשר לומר שהיא 'מפרגנת', רוב הנשים עינין צרות (ב"ירך חברתה", זה טבע), אבל יש אשה כל כך גדולה ואמיתית שיכולה לפעול (בדרך ממילא) "בתולות אחריה רעותיה מובאות לך", פסוק שבא אחרי "כל כבודה בת מלך פנימה" ואחרי "ויתאו המלך פיך" (= אברהם יצחק יעקב = "הפעם אודה את הוי"ו"). מה כל הפסוקים האלה אומרים? מה המהלך כאן? שכמה שהיא משתוקקת ואוהבת את בעלה אין עינה צרה, והיא ביודעין או שלא ביודעין מצלמת את עצמה על המציאות החיצונית לה. כל המציאות זה למטה. היא מלכות דאצילות, היא נמשכת ומיוחדת, וכל השאר זה "בתולות אחריה" – עולמות התחתונים, כמבואר בקבלה. היא לא תתן לאשה אחרת להתחתן עם בעלה, ואם רואה אשה אחרת מחזרת אחריו תדע מה לעשות איתה, אבל כולם זה נשים (לא רק נשים), כל העולמות התחתונים, והיא כל כך גדולה שהיא משקפת את היחוד שלה עם בעלה לכל המציאות. במדת מה, מעניקה את היחוד שלה עם בעלה לכל העולם, וממילא אך ורק בזכותה כל העולם נוהר אחרי בעלה. אם כן, זה הסוד הכי סודי כאן – זה שלום בית של הה, של מערת המכפלה, שלום בית של יהודה. אין כאן הי או הא – שה-י או ה-א רומז באיזה אופן לבעלה – אלא שהמילוי זה היא עצמה, פוטנציאל להעניק או לשתף את הפנימיות שלה בכל העולם. זה מתגלה רק במלכות – דבר ששרשו ברדל"א אבל יכול להתגלות רק בחוץ, "אמצאך בחוץ", ואם לא זה נעלם ונסתר. אשה כזאת שהשלום בית שלה הוא כזה שמתף את כל

העולם – כאילו מביא את העולם לתוך הבית שלה (לא ממש, אבל כאילו) – אפשר להיות עבדי המלך, בני המלך או אשת המלך (וזה "עבד מלך מלך"), כידוע בסוד אבינו-מלכנו-דודנו. אשה כזאת שמזכה את כל העולם ביחוד עם בעלה כמו היא בעצמה – יחידה עם זה ששומרת טוב טוב, גם משגעון וגם מזימה – זה פועל "מלך ביפיו תחזינה עיניך". למה דוד זכה יותר משאול? כי כל הנשים התאהבו בו. הוא יכול להתחתן רק עם **חי**, והיום אחרי חרם דרבינו גרשום מסתמא תהיה לו רק אחת (**אשה** אחת עולה **חי** פעמים **טוב** – "מצא אשה מצא טוב", ועל כן משיח "יסתפק" באשה אחת – "אחת היא יונתי תמתי"; **אשה אחת** = **הכל פעמים אחד** [= **כלה פעמים אהבה**], וד"ל), אבל המלכה פועלת יחוד כל העם איתו (וגם שומרת על קדושת התאהבות העם בו). זה עצם החידוש של יהודה, מילוי המלכות, כי הוא המלך.

נחזור לאיש: אמרנו שלכאורה הוא תמיד פשוט, **וד**, ולא משתנה. אבל בפנימיות צריך לומר שלגבי האתערותא דלתתא של האשה, זה גם מגדיר אצל האיש סוג אחר של **וד**. גם בקיצור הכי נמרץ:

בפרשת שמות בהתחלה כתוב "כי דלה דלה לנו וישק את הצאן". כתוב ש-**ד** זה "ארוממך הוי' כי דליתני" – האשה עולה עמו ואינה יורדת עמו. אם האשה כולה מסורה לאיש בסוד שם **עב** הנ"ל, אז ה-**וד** שלו זה שהוא בכל עצמותו נותן עצמו לה – כמו במתן תורה, יום חתונתו, **אנכי** (מי שאנכי, העצמות ממש) ר"ת "אנא נפשי כתבית יהבית" ("אורייתא מחכמה [שם **עב**] נפקת") – ולא רק הארה ממנו. וכשהוא יורד, הדינמיקה שלו זה "ירידה צורך עליה", ה-**ד** זה לשון עליה, דליתני, להרים אותה מעלה מעלה, "כל אור חוזר חוזר לקדמותו ממש" למעלה משרשו, עד שיקום "אשת חיל עטרת בעלה", "נקבה תסובב גבר" למעלה ממנו. שוב, ה-**וד** שלו זה שהעצם שלו יורד ואז ה-**ד** זה שמעלה אותה עד אין סוף.

בשם **סג**, שהיא שואבת אותו, ה-**ו** זה שהוא יורד לתת את כל תשומת לבו – כל דעתו ושכלו – על אשתו. הוא מנסה ככל האפשר להבין אותה, עד כמה שיד שכלו מגעת (בגלל ש"בינה יתרה נתנה באשה", אי אפשר להבין אותה לגמרי) – זה לא ירידת העצם, אלא ירידת כל ה'מוחין' שלו, שמוריד ומשתדל להבין את אשתו. מה זה להבין את אשתו – "מאין באת". ב-**ו** של שם **מה** הוא יורד להרגיש אותה רגשית, להרגיש אמפטיה, להרגיש מה שהיא מרגישה. אבל גם מה שהיא מרגישה זה תוצאה של "מאין באת" – כמו פסיכולוג, שמקבל נתון מה שהיא מרגישה, אבל צריך לנסות לשחזר מאיפה הרגש הזה צמח. היכולת לשחזר מאיפה הרגש הגיע, מאין באת, זה נקרא לתת את כל הבינה שלו לאשה. וגם, פירוש ה-**ד** מדרגה זו ולמטה זה למלא את החסר (עד דרגת המלכות ולא עד בכלל, וכמו שיתבאר). אפילו לדעת שיש משהו חסר מגלגול קודם (זה בינה, כתבי האריז"ל, בעוד הבעל שם טוב – חכמה – לא כל כך עוסק בזה), ובודאי כל החסרונות והמשקעים מהגלגול הזה (כולל המון הדברים שגרמתי בעצמי, בהונאת אשתי, בלא-מודע או במודע) – להבין את זה היינו ה-**ו** דמילוי **סג**, לרדת בבינה ככל יכולתי, וה-**ד** זה למלא את החסרון ככל יכולתי. גם ב'מיינער זאגט' זה מתוך הבנה מה קורה, מה היא רוצה לקחת. כל התלהבות אדה"ז שייכת לשם **סג** – "בכל מאדך" כנ"ל, "מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ". אבל כאן פסוק מפורש, "החכמה תחיה בעליה" – שהבעלים זה הבינה שהיא בעלים על החכמה, ה-**י** שבתוך ה-**ה** של שם מילוי **סג**.

אותו דבר בשם **מה**, ה-**ו** זה להרגיש את האשה וה-**ד** זה למלא את החסרון שלה. אבל יש שם עוד משהו – הרי זה **ו** של "והנגלת", זה הז"א, למלא רגש זה חג"ת, ונה"י זה למלא את החסרונות בגשמיות (כפי שהתחייב בכתובה, "כמנהג גוברין יהודאין דמפרנסין וכו' בקושטא"), זה אחריות.

אם שם **מה** כולל פרנסה גשמית, אז מה זה ה-**וד** של שם **בן**, של יהודה? זה לא לתת בדרך של מה חסר. השרש של המלך ברדל"א זה הרוממות העצמית. יש בעל שבאמת רוצה שאשתו תהיה מלכה, שהוא מעניק לה אין סוף. לא רק מתוך מה חסר לה – את צריכה שמלה לפני החג וכו' – לא רק על פי החובות בשו"ע, על פי חובות הכתובה. כל מה שכתוב בכתובה ובשו"ע, שרוצה לצאת ידי חובה מאה אחוז, זה ה-**וד** של שם **מה**, מצד הנה"י שבו. מי שמגיע לדרגת המלכות, ורוצה גם לפתח באשתו את היכולת שלה – אם זכה לשירוך כזה מן השמים, מלכה, שמצד אחד הכי שמורה והכי אצילית ומצד שני באופן פלאי דווקא אצלה "בתולות אחריה רעותיה מובאות לה", שמאירה שכולם יזדהו עם המלך ויקבלו את מלכותו ברצון,

שיתאהבו בו – צריך לתת לה את ה-וד שלו, לתת לה מצד הרוממות (שרש ה-1 ברדל"א, בפנימיות הכתר), אז זה אין סוף נתינה. לתת לה כמו מלכה זה לא "כמנהג גוברין יהודאין" או מה שכתוב בשו"ע, אלא משהו אחר לגמרי. בזמן חז"ל – לתת לה מליון שפחות. היום אין כזה מושג, אז מליון משהו אחר – אבל שהכל יהיה מליונים, שיתחיל ממליונים (לא מאלפים או רבבות). זה שנותנים לה במליונים בלי לפחד – לפעמים מפחדים שאם נותנים יותר מדי זה יכול ללכת לא למקום הנכון, זה מחשבה לא מלכותית. שלום בית של מלכות זה שמגיע לך – לי לא מגיע כלום, אבל לך מגיע הכל, עולם ומלואו פשוטו כמשמעו. כתוב במבחר פנינים שער היאוש שאדם צריך להתייחס מהעולם הזה, שלא שייך לי בכלל, אבל זה לגבי עצמו. לא שייך לי בכלל – זה שייך לאשתי. מי שמרגיש שכל העולם הזה שלך, וממילא צריך לתת לה הכל-בכל-מכל-כל – לא כי חסר לה (תפלת עשיר, לא תפלת עני, כמו שהרבי מסביר). לא חסר לך, רק כל זמן שאין לך הכל זה מה שחסר – כמו "אהבה שאינה תלויה בדבר". ה-וד של מילוי זה זה להשפיע לה אין סוף, ואז זה מגלה בה את ה-ה הכפולה שלה, סוד מערת המכפלה (גם רומז לעולם הבא, מדרגה שאחרי מאה ועשרים, "כימי השמים על הארץ", וד"ל) – המלכות זה עולם זה, "חיי שעה" (תפלה), אבל בשלום בית של המלכות מאיר אור העתיד דווקא – "והיה הוי' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה [= יהודה; במקום ה-י השניה של יהיה, אות ה'חידוש' של שם יהיה לע"ל, מופיעות, באותו מקום, אותיות המילוי שלה – וד, ודוק, והוא על דרך עלית חוה להיות חיה על ידי חדוה, רק ששם ה-ד מופיעה לפני ה-ו, שיקוף טבע הנוקבא, וד"ל] הוי' אחד ושמו אחד". ידוע שה-ד של אחד רומזת ל-ד רוחות העולם, וגם כאן כוונת ה-ו, ההמשכה והנתינה האין סופית למלכה היא על מנת להשליטה על כל ד רוחות העולם, סוד ה-ד של מילוי ה-וד דבן, בסוד "דינא דמלכותא דינא" (מלך במשפט ה"דינא", סוד המלכה, יעמיד ארץ), וד"ל.

אמרנו נושא מאד גדול, הכל בזכות יהודה – הוא המדרגה האחרונה, אבל שייך להכל. הוא עושה יחודים. יש לו גם ליב – מב (השם – הכח – של מעשה בראשית) ועם יהודה עולה עב (השם – הכח – של יציאת מצרים וקריעת ים סוף, ונאמר "אנכי הוי' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים" דווקא, ולא "אשר בראתי שמים וארץ", שהתורה ניתנה מימינו של הקב"ה, בסוד שם עב, וד"ל), שלמות כל הכחות האלקיים הכלולים בשני השמות האלה. והעיקר זה יהודה, "הפעם אודה את הוי'". נברך את האבא והאמא שיזכו לגדל את יהודה כראוי לו, דוד מלך ישראל חי וקים, "הפעם אודה את הוי'" בלי צורך להוסיף שום מלה אחת.

לחיים לחיים!

השלמות (אחרי השיעור):

### ה. "ידינו רב לו ועזר מצריו תהיה"

ברכת יהודה של משה רבינו בפרשת וזאת הברכה היא רק פסוק אחד – "וזאת ליהודה ויאמר שמע הוי' קול יהודה ואל עמו תביאנו ידינו רב לו ועזר מצריו תהיה". "וזאת ליהודה" – רמז פשוט שיהודה הוא בחינת נוקבא (אין ברכה אחרת פרטית שפותחת "וזאת", רק הפרשה כולה פותחת "וזאת הברכה", הברכה = "ידינו רב לו" [לוי]), כמו שיתבאר תיכף, יהודה ועוד יהודה בריבוע פרטי, נמצא שברכת יהודה היא ברכה כללית ביותר, הכוללת את כל כח הנוקבא שיש בברכה בכלל, ובלשון הזהר הקדוש "איהי ברכה", סוד יום השבת קדש דמינה מתברכין כולהו יומין, שהיא מקור הברכה כידוע; בכל התורה כולה יש יג פעמים "וזאת", כנגד יג מדות הרחמים וכו', ה"וזאת" הראשונה – הכל הולך אחר הפתיחה – היא "וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כבדו בך אתם", כללות ברכות יעקב אבינו, וה"וזאת" האחרונה היא "וזאת ליהודה" – הכל הולך אחר החיתום. יג פעמים וזאת = אור פעמים הוי' ב"ה, ודוק). "וזאת" = נחשון, נשיא שבט יהודה. וזאת ליהודה = דעת.

חלקו השני של הפסוק (עפ"י האתנחתא) – "ידינו רב לו ועזר מצריו תהיה". ידינו = יהודה. אמרנו שיהודה זה מילוי בן של יא, ו-ידינו במילוי בן עולה יהודה במילוי בן (שזה חידוש) – כי ה-י הנוסף עולה 20, וכך פעמיים ה במילוי בן. גם בברכת

יהודה של יעקב מודגשת היד – "ידך בעורף אויבך". יד = דוד (גם בתוך יהודה יש אותיות יד, יהודה הוא יד הוה, היינו מודעות מלאה להמצאות במקום – יד לשון מקום כנודע – ברגע ההוה, וד"ל. יד הוה = יהודה = ידיו, מקום הוה = רב, יהודה בריבוע פרטי!). צריך לומר שיהודה הוא באופן מיוחד הבירור והתיקון של עשו – של "הידים ידי עשו" = ת, יוד בריבוע כללי, ארבע מאות איש שעמו, ושתוקנו בימי דוד, כמבואר בכתבי האריז"ל]. עשו הוא כנגד המלכות במרכבה – אם היה זוכה הוא היה הרגל הרביעי שכנגד המלכות. לאה פחדה בתחלה ש"גדולה לגדול וקטנה לקטן", וגם אחרי שרחל לא ילדה היא גם פחדה שיעקב יגרש אותה והיא תמסר לידי עשו, אבל מי ש'ראויה' לעשו זו לאה (עשו לאה = בית, ובהכאה פרטית = אנכי פעמים יהודה, ודוק) – ברגע שהיא ילדה את יהודה היא נרגעה, זה מוציא כל זיקה כלפי עשו. זה גם דוד, שנקרא "אדמוני עם יפה עינים", תיקון עשו-אדום. הכל זה בחינת "ידיו" – היחוד של שתי ידיים (יחוד, יד בתוך יד, ודוק).

"רב" = יהודה בריבוע פרטי (כל אות בריבוע). בכלל כוונה יפה לרב יהודה (ביום שמת רב יהודה נולד רבא, כפי שלמדנו בשיעור קודם). לפי הכלל כשאני רוצה לדעת את המשולש הפרטי זה בחיבור המספר עם הריבוע הפרטי חלקי 2 – החצי של "רב יהודה" (רלב, עסמ"ב – רמז שצריך לחשב כאן את כל העסמ"ב) זה חן-חן, השייך למלכות, "חן חן לה". "לו" = לאה = ויהודה. "רב לו" = רחל (יהודה בריבוע פרטי מייחד בין אמו לבין רחל; במרכבה יהודה-דוד מחליף את רחל). עשו אמר "יש לי רב" – חשב שיש לו את יהודה (בריבוע פרטי = רב כנ"ל).

שלשה פירושים בפשט של "ידיו רב לו": ריב (רש"י: "יריבו ריבו וינקמו נקמתו"), סיפוק (ראב"ע: "סיפיקו לו ידיו ואין לו צורך למי שיעזור אותו כי אם עזרת השם לבדו וי"א מל' מריבה והטעם ידיו יריבו בעדו ואחרים אמרו כמו וברקים רב מגזרת ורבו"; מביא שלושתם, אבל זה החידוש), ריבוי (רמב"ן "ועל דעת, עוד ירמוז למלחמתו הראשונה אל הכנעני שאמר השם 'יהודה יעלה בתחלה' ואמר 'ידיו רב', שיקח מצריו ויכבוש מהם ארצות רבות יותר מן הראוי לו בנחלתו"; לפני כן מביא גם הענין של סיפוק, כדעת אונקלוס ומפרשים אחרים). הכנעה-הבדלה-המתקה: ריב ספוק רבוי = הוי' בריבוע כללי (כשרק רב היה יהודה – עם כל אותיות הוי' – בריבוע פרטי). זה גם התבוננות במה זה להיות רב...

על "ועזר מצריו תהיה" כותב בעל אור החיים הק': "ואומרו 'ועזר מצריו תהיה' – פירוש שהגם שהרויח פרץ וזרח בכח מעשה תמר, אף על פי כן עדיין לא האירה מלכות בית דוד, כי צריכה לניצוץ הקדושה שעדיין בין האומות והיא רות המואביה, לזה אמר 'ועזר מצריו תהיה' לשון נקבה, גם 'עזר' יורה אל הנקבה, כאומרו 'אעשה לו עזר וגו'". הוא מסביר ש"תהיה" זה גם לשון נקבה (כאן זה לשון זכר), וגם "עזר" רומז לנקבה ("עזר כנגדו"). אומר ש"ידיו רב לו" זה שמוליד את פרץ, שמתוך עצמו יש לו כח להוליד את המשיח (שבא מפרץ), אבל זה לא מספיק – הוא גם צריך את רות המואביה. מואב הוא צר לישראל, ו"תהיה" לו "עזר" "מצריו", ממואב. זה גם סימן שהוא עוסק עם בירור. מה שהוא לא אומר שזה גם תמר במדה מסוימת – היא לא מצריו, אבל בשביל להוציא את פרץ הוא לא יכול מכח עצמו אלא צריך את תמר. תהיה = יעקב רחל. אחת הנקודות העיקריות כאן שיהודה הוא מחבר ומאחד את כולם.

"ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה" = 1317. המספר הזה בקבלה הוא המספר של המרכבה, עולה ארבע חיות המרכבה, שלפי הסדר ביחזקאל זה – אדם, אריה, שור, נשר. המרכיבים הראשוניים שלו זה ג"פ 439 (מספר ראשוני). יש חשבון שנקרא 'מקור' המספר – להחליף את המספרים הראשוניים במספרים הסידוריים, ואז להכפיל אותם. 3 הראשוני ה-3 ו-439 הוא הראשוני ה-72 (חסד, עב). לפי זה המקור של כל חיות המרכבה זה אריה (ג"פ עב – מספר האותיות ב-עב שמות). זה רמז מאד יפה שיוצא רק מחכמת המתמטיקה הטהורה, שעוסקת במספרים ראשוניים. אם כי על פי פשט החיה הכי כוללת שם זה האדם, לכן הוא הראשון, בכל זאת על פי חשבון ה'מקור' רואים שיש משהו כולל באריה (לעיל ראינו שהוא יסוד התופעה של פושט צורה ולובש צורה בחכמה, ודוק). אם כי אריה עולה גבורה, אך היות שזה ג"פ חסד הוא מימין – מספר התיבות גובר על מספר האותיות (בעב שמות), כידוע. על כל פנים, יש כאן התכללות של גבורה (אותיות) בתוך חסד (תיבות). זה לשון "חסדי דוד הנאמנים" – בדרך כלל רק שני חסדים, אבל כאן זה שלשה חסדים.

סדר הפסוק זה "פני אדם להנה, ופני אריה אל הימין לארבעתם, ופני שור מהשמאל לארבעתן, ופני נשר לארבעתן] לא כתוב איזה צד, כי זה האחור; על שור ונשר, שמאל ואחור, הנקבות, כתוב 'לארבעתן]' – לכל חיה ארבע פנים, מקדם רואים את האדם, "אל הימין" האריה, "מהשמאל" השור, ופני נשר לארבעתם מאחור. קדם-אחור זה אדם-נשר, וימין-שמאל זה אריה-נשר. שני זוגות: **אריה שור** = ריבוע כפול של **יט. אדם** (משולש בפ"ע) **נשר** = משולש **לד**. סדר הפסוק **אדם-אריה-שור-נשר**, ולפי סדר זה המספרים עולים. אם עושים סדרה הבסיס הוא 365-, **שסה** עולה **יוסף הצדיק** (כמו ש-**אברהם** עולה **רמח ומשה רבינו** עולה **תריג**). לפי זה אין עוד מספר חיובי אחרי נשר, ולפני אדם יש מספר חיובי – **משיח**! **משיח** הוא הפנים הנסתרים שלפני ארבע פני המרכבה!

הצטרפות ה-ד ליהודה מתבקשת, כי שם הוי' זה "שם בן ד" בלשון חז"ל. ארבע חיות המרכבה הן כנגד שם הוי' – הכל בשם **בן ד**. ה-י – אריה. ה-ה – השור. זה ברור, ימין ושמאל זה אריה ושור. לגבי **וה**, בפשט ה-ו זה הקדם-האדם והנשר הוא בצד האחור, המלכות, ה תתאה, אבל יש בספרי הקבלה שמחליפים – שאדם זה ממש יהודה, שזה המלכות (אם כי נקרא אריה), והנשר זה התפארת, כי רחמן על בניו. לפי הפשט כן מסבירים שהאדם הוא התפארת כי גם האדם הוא רחמני – "אתם קרויים אדם" והסימן המובהק שלו זה שרחמן, יעקב אבינו זה מדת הרחמים, תפארת (ושופריה דיעקב מעין שופריה דאדם). מה יצא לנו? היסוד שלנו היום שיהודה הוא יסוד כל החיבורים שבמציאות, מחבר את כולם יחד. כעת הווארט הוא שיהודה הוא הכח המייחד את כל המרכבה שיחזקאל ראה (**יחזקאל** עולה **יוסף**, והמרכבה שלו זה יהודה).

בשביל להבין יותר אפשר לראות המלבי"ם על הפסוק "פני אדם להנה וגו'". המלבי"ם כותב (בהתבסס על מדרש חז"ל, כנראה) שארבע חיות רומזות לארבע מלכויות. עצם הווארט קשור ליהודה, שהוא המלכות. הוי' ד, שזה מדגיש את הקשר שלו ל-ד. בבל זה האריה, "רישא דהבא" – נבוכדנצר, עליו נאמר "עליה אריה מסובכו". המלבי"ם כותב שבבל ירש והמשיך את אשור (כנראה הכוונה שהם תרבות אחת). **אשור בבל** = **ישראל**, לעו"ז של **ישראל**. **ישראל** אותיות **לי-ראש**. הוא אומר שבבל, ה-י של יהודה, זה באמת המלכות הראשונה. הוא לא שומר את שאר הסדר, כי על השור אומר שזה מלכות יון – השלישית (אם כי יש בדניאל שמלכות יון גם רמוזה בנמר, אבל בארבע החיות מלכות יון היא השור – "כתבו לכם על קרן השור וכו'"). הכי פלא שאומר שפרס זה אדם, הכי אנושי, כי כורש (שנקרא משיח לה) נתן רשות לבנות את בית המקדש, היינו שביין כל המלכויות הם הטובים ומגיע להם להיות אדם – הם עושים טוב לאדם האמיתי, לישראל. אחרון – נשר – זה מלכות רומי. קודם כל כי זה הסמל שלהם. אומר שמלכות רומי היא הגלות הכי ממושכת וארוכה, כי כתוב שהנשר כל פעם מתחדש – "תתחדש כנשר" – וכל פעם חי מחדש, כל פעם עולה מחדש. לכן על המלכות הזאת בנבואת דניאל יש לחיה הרביעית, שכנגדה, עשר קרנים – עשר פעמים היא מתה וחיה מחדש, כל עשר שנים. בכל אופן צריך להגיע איזה גיל 100 שהיא מתה לגמרי. בינתיים היא הכי ממושכת. הנשר לפי הסוד זה המלכות ממש, זה האחור, לכן זה הכי מלכות – מכל המלכויות זה הכי מלכות. המלכות העיקרית, הנשר, זה ה-דה של יהודה. **נשר רומי** = 806 = **לעשות** = אל פעמים הוי' וכו' (**מלכות רומי** = **שלום שלום** = **עשו עשו**, זה הממוצע בין שתי המילים; ר"ת **מר** = **עמלק**, **מלכות** = **רומי עמלק**). רמז שהוא לא כותב – ת"י עושה שמספר הכנפים סה"כ, וזה 4 בחזקת 4 (יש נספח בספר לחיות במרחב אלקי עם רמזים הקשורים למספר זה של הכנפים) – **רומי כנפיים סה"כ**.

יהודה זה המלכות. כתוב ש"כל הנביאים נתנבאו ב'כה', מוסיף עליהם משה רבינו שנתנבא ב'זה'". "כה" זה לשון דמות – "בצלמנו כדמותנו", "בצלמנו" זה "זה" ו"כדמותנו" זה "כה". אדם הראשון וחיה נבראו בשתי דרגות הנבואה. ב"בשעה שהקדימו" יש מהלך לגבי זה. בכל אופן, ב"מעשה מרכבה" – הדבר הכי עמוק בתורה – המלה הכי בולטת זה "דמות" (= י"פ **אדם**). יש רמז ממש יפהפה (שכנראה לא כתוב) שבכל התנ"ך יש **כה** פעמים המלה **דמות**. ליהודה יש קשר מיוחד לדמות: **דמות** = **יה** (**הוד**) פעמים **יהודה** (הכאה של "שלם וחצי", וכפי שנראה שכל סוד ה"דמות" במעשה מרכבה קשור לסוד שלם וחצי, כאשר הכח הרוחני המקשר ומחבר יחד את סודות המרכבה הוא יהודה, וד"ל; סוד הדמות יוצאת מה-ד של יהודה, ראינו לעיל שגם דוד ודבור יוצאים מה-ד של יהודה, **דמות** = **דבור רחל**, **דוד דבור דמות** = הוי' ב"ה בריבוע כללי, ודוק. המספר

הבא אחרי דמות בסדרה הריבועית המתחילה **דוד דבור דמות** הוא  $728 = \text{כח פעמים הוי} \text{ ב"ה} = \text{ד פעמים יעקב}$  [צורת האדם במרכבה], **"מראה דמות כבוד"** [הוי], "ע"כ ד המספרים הראשונים בסדרה = **שבת שבת**, 1404, כאשר המספר 1404 הוא בעצמו המספר הששי בסדרה, ודוק היטב; דמות במילוי: **דלת ממ וו תו** = 932 = חשמל [המלה הרוזית ביותר במעשה מרכבה] במילוי: **חית שין ממ למד** = **עץ הדעת טוב ורע** = ד פעמים **עץ החיים**, הערך הממוצע של כל אחת מ-ד אותיות "דמות" ו-ד אותיות "חשמל" במילוי! השרש, המילוי ומילוי המילוי של **דמות** [כנגד כח"ב כנודע] = 2898 = **דוד פעמים אור** = ז פעמים **נחשון**, "וזאת [ליהודה]".

המלה העיקרית ששונה **כה** בתורה זה **יהי** – **יהי אור** במעשה בראשית. אם כי מעשה בראשית זה חלק מתורת משה, ומעשה מרכבה זה בנבואת יחזקאל – תורת משה זה **ב"זה** ויחזקאל זה **כה** (הכי הרבה כה, זה דמות – מעשה מרכבה). הייתי חושב להיפך, שמעשה מרכבה יותר נעלה ממעשה בראשית, וכאן נראה הפוך, אבל יש משהו שמעשה מרכבה זה יותר גבוה, שחיצוניות המקיף למעלה מהחכמה – **אורייתא מחכמה נפקת** ו"הוי" בחכמה יסד ארץ". שרש מעשה מרכבה זה חיצוניות המקיף דאריך. גם הפשט של מעשה מרכבה – זה הסתלקות השכינה מבית המקדש, זה בעצם נבואת חורבן (אור שעולה לחיצוניות המקיף). מעשה בראשית זה לברוא את העולם מחדש – זה חסד.

הכל זה מאמר מוסגר, העיקר הוא שיש **כה** "דמות" בתנ"ך, שמתחלק לפי המלה **"יהי"** – במעשה מרכבה לבד יש **יהי פעמים המתה** "דמות" ובשאר כל ספרי התנ"ך יש עוד **י פעמים**. מעשה מרכבה קוראים בהפטרות שבועות – זה המקביל לעשרת הדברות, הם המעשה מרכבה של התורה (מעשה בראשית – עשרה מאמרות, "עשרה עשרה הכף בשקל הקדש", "וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר"). את כל החיבורים האלה יהודה עושה. אם צריך לחבר מעשה בראשית ומעשה מרכבה – זה עבודה של יהודה. בכל אופן, בהפטרה קוראים רק פרק ראשון של מעשה מרכבה, אבל אחר כך זה חוזר על עצמו בפרקים ח-ט-י של ספר יחזקאל. בפרק א, שקוראים בהפטרה – שסתם נקרא מעשה מרכבה – יש **י פעמים** "דמות", ובחזרה (לא באותו זמן ומקום, אחר כך הוא רואה שוב את אותו מראה שראה על נהר כבר, אך במקום אחר ובזמן אחר, וכל ההבדל שהשור מתחלף בכרוב) יש **ה פעמים** "דמות". אז ה"דמות" מתחלק לפי סוד **יהי** – **יה במרכבה** (י ו-ה) ובכל שאר התנ"ך עוד **י פעמים**. לא רק שזה **י פעמים** במרכבה הראשונה ו-ה פעמים בשניה – דוגמה מופלאה של "שלם וחצי", שממש **י-ה** (כל שלם וחצי רומז ל-ה, אבל כאן זה מפורש) – אלא שבפעם הראשונה זה **ו פעמים** "דמות" ו-ד פעמים "ודמות" (מתחלק את ה-י לאותיות המילוי שלו – **וד**; דווקא ה-ד זה חיבור של **וד**, "ודמות"). בפעם השניה שרואה את המרכבה יש **ג פעמים** "דמות" ו-ב פעמים "ודמות" (אותו יחס של "שלם וחצי"). לפי זה גם הגימטריא של המילים זה בדיוק שלם וחצי. דמות לא מתחלק בשם הוי, אבל איך שכתוב בעשר הפעמים הראשונות (ו"פ **דמות** וד"פ **ודמות**) זה עולה ג"פ **הוי** פעמים **חן**. בפעם השניה (ג"פ **דמות** וב"פ **ודמות**) **טל פעמים חן** (**אלדד פעמים מידד** – שני הדדים, מקור נבואת כנסת ישראל, כפי שמבאר האריז"ל), בדיוק חצי החשבון הראשון. נמצא שיש כאן "שלם וחצי" לגמרי. **אלדד פעמים מידד** = ג"פ **חן פעמים אחד**. ג"פ **יג פעמים חן**. **חן** במספר קטן עולה **יג**. יש **חן פעמים חן** במספר קטן – 754. ה פעמים דמות במרכבה השניה זה ג"פ המספר הזה ו-י פעמים דמות במרכבה הראשונה ו"פ המספר זה. למה מדגישים את המספר הזה דווקא? כי הדמות שעולה על כולנה, הדמות העשירית, "העשירי יהיה קדש להוי", זה מה שרש"י כותב שם בסוף שלא דורשים את זה בכלל. הביטוי הכי מופלא במרכבה זה **"מראה דמות כבוד הוי"**. **כבוד הוי** = **חן**. **מראה דמות כבוד הוי** = **יג פעמים חן** = **יג פעמים כבוד הוי** = **הוי פעמים חצי חן** (הערך הממוצע של שתי תבות **כבוד הוי**)! בסוד הוי דאור ישר הנ"ל: **"ידבר הוא וגם הנה" ר"ת הוי** לפי הסדר וס"ת אותיות **מראה**, סוד **"מראה דמות כבוד הוי"**, סוד יהודה, ודוק.

הקשר של כל זה ליהודה – הוא המחבר את מעשה מרכבה. כשלאה יולדת את יהודה, הבן הרביעי שלה, סוד האות **ד** שביהודה, סוד **ד** חיות המרכבה וכו', היא נעשית 'מורכבת' בשלמות.

השלמות קצרות:

א. **אשה** = ג"פ **בעל**. יש שלשה סוגי בעל: בעל-תאווה, בעל-צדקה, בעל-תשובה. **בעל תאווה בעל צדקה = בעל תשובה**. האשה מקבלת 'על מגש' בעל-תאווה, צריכה להפוך אותו לבעל-צדקה, ובזה הוא נעשה בעל-תשובה. **בעל צדקה = אש**, זה הפרש בין **בעל תאווה** (שכולו אש זרה) ל**בעל תשובה**.

ב. **יהודה** בהכאת אותיות = 6000 = **יהודה פעמים עצם/קדמון** = 60 (כלי) פעמים 100 (כלים).

ג. הכי מפורסם בכוונות לגבי יהודה – קשור לכוונת המקוה וכוונת התקיעות – זה לעשות משם **אגלא** (ר"ת "אתה גבור לעולם א-דני") שם **אלד** (מ-עב שמות). זה יוצא מברכת יהודה בבראשית (יום ההולדת של הילד) – "אתה יודוך... גור אריה... לא יסור שבט... אסרי לגפן עירה". יהודה הוא הגבור – "גור אריה" (**אריה** זה **גבורה**), ושם **א-דני** זה להמתיק את הדין עם **א**, להיות "דינא דמלכותא דינא". תכלית ההמתקה לעשות מזה שם **אלד** = **יהודי** (יוד הי).